

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย :

กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

DEVELOPMENT OF A TRAINING PACKAGE FOR YOUNG
TOURIST GUIDES: A CASE STUDY OF KOH YO
SUB-DISTRICT, MUANG DISTRICT, SONGKHLA PROVINCE.

อมรรัตน์ จิรันดร^{1*}, สลิลา วงศ์กระจ่าง² และ พัชราวดี อักษรพิมพ์³

Amonrat Chirandon^{1*}, Salila Vongkrachang² and

Patcharawadee Agsornpim³

Received Date May 07, 2020

Revised Date May 21, 2020

Accepted Date June 10, 2020

¹⁻³ อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสงขลา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

* Corresponding author, E-mail: amonrat.ch@skru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อยของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 2) เพื่อออกแบบและประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อยของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยคือ 1) แบบสอบถาม เก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนในพื้นที่ตำบลเกาะยอ และนำมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และนำมาวิเคราะห์เนื้อหา และ 3) แบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร เก็บข้อมูลจากนักวิชาการ และนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ระดับความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่ตำบลเกาะยอในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เห็นว่าหลักสูตรควรประกอบด้วยเนื้อหาสาระ คุณสมบัติของมัคคุเทศก์ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการสังเคราะห์เนื้อหาหลักสูตร ควรประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ วิธีการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรม การวัดการประเมินผล และแผนการฝึกอบรมทั้งหมด 7 แผน และ 2) การออกแบบและตรวจสอบหลักสูตรพบว่า ระดับความเหมาะสมของหลักสูตรในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : มัคคุเทศก์, หลักสูตรฝึกอบรม, ชุมชนเกาะยอ

Abstract

The purposes of this research were to 1) study the basic requirements for developing the training package of English communication for young tourist guides in Koh Yo Sub-District, Muang district, Songkhla province and 2) design and evaluate efficiency of the developed training package. The research instruments were 1) questionnaire was used to collect data from local people and analyze data were frequency, percentage, average, standard deviation 2) structure interview was used to collect data from stakeholders and involved informants and content analysis and 3) training package's quality assessment form was used to collect data from academicians' informants and analyze data were average and standard deviation.

The results showed that 1) The basic requirements for developing the training package found that opinion's level of local people as a whole high level, opinion of stakeholder and involved informants consisted of content, qualifications of tour guides and learning activities, and contextual content synthesis of training package found that the training package consisted of rationale, objective, content, training methods, training activities, media and learning resources, measurement and evaluation, and seven lesson plans. 2) Develop and evaluate efficiency of the

training package found that suitability's level of the training package as a whole highest level.

Keyword: tourist guide, training package, Koh Yo Community.

1. บทนำ

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564) ได้ให้ความสำคัญกับการวางรากฐาน และแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ทั้งด้านคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการสร้างสมดุลของการพัฒนาทั้งในมิติของพื้นที่ เวลา กิจกรรม รูปแบบ และกลุ่มนักท่องเที่ยว สอดคล้องตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแนวทางการพัฒนาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2560)

นอกจากนี้นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ประกาศแผนส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวภายใต้แนวคิด “ปีท่องเที่ยววิถีไทย” (2015 Discovery Thainess Year) เป็นการปรับเปลี่ยนตามแนวโน้มการท่องเที่ยวของโลกที่เน้นการสะท้อนตัวตนของแต่ละประเทศและให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับวิถีชีวิตของผู้คนอย่างแท้จริง จึงเกิดเป็นกระแสการพัฒนาการท่องเที่ยวเน้นรูปแบบการเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน หากพิจารณาความพร้อมของจังหวัดทางภาคใต้ในประเทศไทย จังหวัดสงขลา เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ที่มีความพร้อมในการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงชุมชนสะท้อนวิถีไทย เพราะเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและคมนาคมของภาคใต้

เกาะยอเป็นเกาะที่ตั้งอยู่กลางทะเลสาบสงขลาตอนล่าง มีฐานะเป็นตำบลหนึ่งในอำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา มีลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นเกาะล้อมรอบด้วยทะเลสาบสงขลา ส่งผลดีให้เกาะยอเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากร ด้านการท่องเที่ยวอย่างหลากหลาย และแตกต่างจากพื้นที่อื่น ๆ ในจังหวัดสงขลา เช่น ความสวยงามทางธรรมชาติ ความอุดมสมบูรณ์ของอาหารทะเล เช่น การเลี้ยงปลากะพงในกระชัง และผลไม้ประจำถิ่น เช่น จำปาตะ ละมุด รวมทั้งวิถีชีวิตของชุมชนที่สะท้อนด้านวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น บ้านเรือนไทยโบราณการทำเกษตรกรรมแบบดั้งเดิม และกลุ่มทอผ้าทอเกาะยอ ซึ่งมีที่มีประวัติศาสตร์อย่างยาวนาน (องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ, 2560) ส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้เดินทางเข้ามาศึกษาเรียนรู้เป็นจำนวนมาก แต่ปัญหาที่พบในตำบลเกาะยอ คือ ยังขาดระบบการนำเที่ยวด้วยคนในท้องถิ่น ซึ่งไม่ได้สะท้อนต่อลักษณะกิจกรรมที่มุ่งเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมวิถีไทย สาเหตุสำคัญคือ ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษของคนในพื้นที่สำหรับการสื่อสารเรื่องราวของตำบลเกาะยอ

การส่งเสริมพื้นที่ตำบลเกาะยอให้เป็นแหล่งท่องเที่ยววิถีไทย ส่งผลดีธุรกิจหลายภาคส่วน เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ร้านค้า ของที่ระลึก เกิดการจ้างงานและมีการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น ดังนั้น จังหวัดสงขลาจึงต้องยกระดับแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรมุ่งเน้นการพัฒนาขีดความสามารถของมัคคุเทศก์ในพื้นที่ชุมชนเพื่อตอบสนองนโยบาย “ปีท่องเที่ยววิถีไทย” เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากหลากหลายประเทศ

Holloway (2002) ได้ให้คำจำกัดความว่า มัคคุเทศก์คือผู้ที่สะท้อน นำเสนอเอกลักษณ์และขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศ รวมทั้งมีความรู้ ด้านแหล่งท่องเที่ยว และสร้างเสริมประสบการณ์ที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว ดังนั้น มัคคุเทศก์จึงต้องเป็นคนในท้องถิ่นที่สามารถใช้ภาษาของตน และ ภาษาของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ หรือภาษาอื่น ที่สามารถสื่อสารกับ นักท่องเที่ยวได้ สามารถบอกเล่า บรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ในท้องถิ่นของตน ไม่ว่าจะเป็น ด้านประวัติศาสตร์ ศาสนา สถาปัตยกรรม ตลอดจนวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น เป็นต้น รวมไปถึงมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้แก่นักท่องเที่ยวในระหว่างการเดินทาง ซึ่งคณะผู้วิจัยเห็นถึงการส่งเสริมให้ เกิดกลุ่มมัคคุเทศก์ในพื้นที่ โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในพื้นที่ ซึ่งมองว่าเป็น กลุ่มที่สามารถพัฒนาได้ผ่านระบบการเรียนการสอนของโรงเรียน ส่งผลให้ เกิดรายได้แก่ครอบครัว มีความโดดเด่น และสร้างความยั่งยืน หรือสามารถ ถ่ายทอดให้กับรุ่นน้องต่อ ๆ ไปได้อย่างเป็นระบบ

ดังนั้น เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการท่องเที่ยวให้กับชุมชน คณะผู้วิจัย จึงตระหนักในการเพิ่มมูลค่าการท่องเที่ยวโดยการให้ความรู้ภาษาอังกฤษ แก่มัคคุเทศก์น้อยที่เป็นคนในท้องถิ่น ให้เกิดสำนึกรักถิ่นฐานบ้านเกิด และ ขณะเดียวกันได้ฝึกทักษะการใช้เพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ซึ่งจะมีส่วน ช่วยให้เกิดการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น โดยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยววิถีไทยในเขตพื้นที่ตำบลเกาะยอ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อยของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

2.2 เพื่อออกแบบและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อยของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

3. แนวคิด หลักการที่เกี่ยวข้อง และกรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีแนวคิด หลักการที่เกี่ยวข้อง และกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

3.1 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

Good (1973) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรมีลักษณะที่สำคัญ 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) การปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการสอบ วิธีการสอน และการประเมินผล และต้องเหมาะสมกับระบบของโรงเรียน และ 2) การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร คือ การแก้ไขหลักสูตรเดิมให้เกิดความแตกต่าง มีรูปแบบใหม่ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบใหม่

Saylor and Alexander (1974) ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรว่า หมายถึง การทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่ที่ไม่มีความเดิมของหลักสูตรนั้นอยู่ก่อน ซึ่งการพัฒนาหลักสูตรมีปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ 1) การกำหนดเป้าหมายเบื้องต้นของหลักสูตรว่ามีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร 2) การเลือกเนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน และอุปกรณ์ประกอบการสอน และ

3) การกำหนดระบบการจัดการเรียนการสอน ให้เหมาะกับรายวิชาและระดับของผู้เรียน ดังนั้น จึงต้องคำนึงถึงภูมิหลังขององค์ประกอบต่าง ๆ อย่างรอบคอบ

โดยสรุป การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดหรือเปลี่ยนแปลงสภาพการเรียนการสอนให้ดีขึ้นกว่าเดิม หรือการสร้างขึ้นมาใหม่ โดยการปรับเปลี่ยนทั้งในส่วนของระบบโครงสร้างของการจัดโปรแกรมการสอน กำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การปรับปรุงตารางแบบเรียน คู่มือครู และสื่อการเรียนต่าง ๆ การวัดและการประเมินผล

3.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตร

Taba (1962) กล่าวถึงแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร มี 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนและสังคม โดยการสำรวจสภาพปัญหา ความต้องการ ความสนใจและความจำเป็นต่าง ๆ ของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 กำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนหลังจากสำรวจความต้องการ

ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระ เลือกเนื้อหาที่มีความสำคัญและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้

ขั้นที่ 4 การจัดเนื้อหาสาระ ต้องคำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหา ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ คือ ผู้สอนต้องสร้างเนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับประสบการณ์ผู้เรียน และตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

ขั้นที่ 6 การจัดประสบการณ์เรียนรู้ คือ การจัดประสบการณ์ที่คำนึงถึงเนื้อหาและมีลำดับขั้น มีความต่อเนื่องในการทำความเข้าใจ

ขั้นที่ 7 การประเมินผล คือ การตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ที่จัดตรงตามจุดมุ่งหมายของเป้าประสงค์หลักสูตรหรือไม่

3.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

สุรลีนี บุญญาพิทักษ์ (2545) กล่าวว่า การออกแบบหลักสูตรหรือแผนการเรียนรู้นั้น เป็นการวางแผนเพื่อให้การพัฒนาผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ ดังนั้น การนำสาระสำคัญหรือองค์ประกอบต่าง ๆ มารวมกันอย่างเป็นระบบสอดคล้องเหมาะสม จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้หลักสูตรมีความสมบูรณ์สำหรับนำไปใช้ โดยจัดทำเป็นรายละเอียดเอกสารหลักสูตรที่มีโครงสร้าง และองค์ประกอบต่าง ๆ ครบถ้วน เพื่อให้ผู้ที่จะนำหลักสูตรไปใช้เห็นขอบเขตของวัตถุประสงค์เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล สำหรับเป็นแนวปฏิบัติต่อไป อย่างไรก็ตาม การจำแนกองค์ประกอบของหลักสูตรอาจมีรายละเอียดที่แตกต่างกันตามจุดเน้นของการนำไปใช้ หรือมุมมองนักพัฒนาหลักสูตร แต่โดยหลักการแล้ว องค์ประกอบสำคัญที่ยึดเป็นเกณฑ์โครงสร้างหลักสูตรอย่างน้อยมี 4 องค์ประกอบ คือ 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ (objective) 2) การเลือกเนื้อหาสาระ และประสบการณ์การเรียนรู้ (content and experience) 3) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (experience organization) และ 4) การประเมินผลการเรียนรู้ (evaluation)

3.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

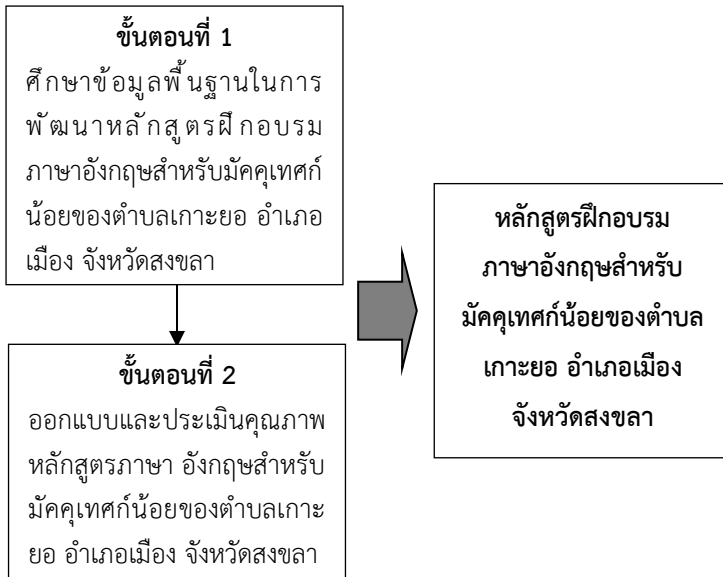
Harmer (1982) ให้ความเห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนหรือฝึกอบรมที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถ

เฉพาะที่จะทำงานที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนได้ และผู้เรียนสามารถที่จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานที่จำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร

Bhatia (1979) ให้ข้อเสนอแนะว่า การที่ผู้เรียนจะมีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะได้นั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษทั่วไปก่อน จึงจะเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะสาขาวิชานั้น ๆ ได้ เช่น ด้านธุรกิจ ด้านวิศวกรรมศาสตร์ ด้านการท่องเที่ยว

โดยสรุป การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งสู่การใช้งานจริง ซึ่งต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานก่อน แล้วจึงประยุกต์ใช้กับสภาพงานที่เกี่ยวข้อง

จากทั้งหมด สามารถกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังรูปที่ 1 ดังนี้

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ที่มา : สังเคราะห์ขึ้นโดยคณะผู้วิจัย

4. วิธีดำเนินการวิจัย

สำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสม กล่าวคือ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพควบคู่กับเชิงปริมาณ

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ สามารถแบ่งประชากรตามวิธีการศึกษา ดังนี้

1) กลุ่มประชาชนในพื้นที่ตำบลเกาะยอในการให้ข้อมูลด้วยการตอบแบบสอบถาม จำนวน 4,702 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ, 2561)

2) ตัวแทนชุมชน ครูสังกัดโรงเรียนในชุมชน ผู้ประกอบการในชุมชน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในหน่วยงานภาครัฐพื้นที่ตำบลเกาะยอ และนักวิชาการทางด้านการศึกษา ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก

3) นักวิชาการทางด้านการศึกษาและทางด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย : กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมืองจังหวัดสงขลา

4.1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แบ่งออกตามกลุ่มประชากรในการวิจัย ทั้ง 3 กลุ่ม ดังนี้

1) กลุ่มประชาชนในพื้นที่ตำบลเกาะยอ จำนวน 369 คน ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamane (1973) หลังจากนั้นคณะผู้วิจัยได้เลือกวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (คน)
หมู่ที่ 1 บ้านอ่าวทราย	743	58
หมู่ที่ 2 บ้านดิน	293	23
หมู่ที่ 3 บ้านนอก	902	71

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (คน)
หมู่ที่ 4 บ้านแหลมพ้อ	563	44
หมู่ที่ 5 บ้านท่าไทร	535	42
หมู่ที่ 6 บ้านนายฉิน	606	47
หมู่ที่ 7 บ้านป่าโหด	440	35
หมู่ที่ 8 บ้านท้ายเสา	255	20
หมู่ที่ 9 บ้านสวนใหม่	365	29
รวม	4,702	369

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ (2561)

หลังจากที่คณะผู้วิจัยได้ทำการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนดังกล่าวแล้ว คณะผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลแบบบังเอิญ (accidental sampling) เพื่อไปเก็บข้อมูลในแต่ละหมู่บ้าน

2) ตัวแทนชุมชน ครูสังกัดโรงเรียนในชุมชน ผู้ประกอบการในชุมชน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในหน่วยงานภาครัฐ และนักวิชาการทางด้านการศึกษา ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยการกำหนดแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 20 คน

3) นักวิชาการทางด้านการศึกษาและทางด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร โดยการกำหนดแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 3 คน

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.2.1 แบบสอบถาม เป็นข้อคำถามปลายปิด เพื่อให้เลือกตอบ และข้อคำถามปลายเปิด เพื่อให้แสดงข้อเสนอแนะ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตร และตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการพัฒนาและการออกแบบหลักสูตร

4.2.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เป็นข้อคำถามปลายเปิด เพื่อให้แสดงข้อมูล ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตร และตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการพัฒนาและการออกแบบหลักสูตร

4.2.3 แบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร เป็นข้อคำถามปลายปิด เพื่อให้เลือกตอบ และข้อคำถามปลายเปิด เพื่อให้แสดงข้อเสนอแนะ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับระดับความเหมาะสมของหลักสูตร และตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อความเหมาะสมของหลักสูตร

4.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

4.3.1 การทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา คณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ แก่ไขปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม และเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และปรับปรุงแก้ไขภาษาและคำถามให้ชัดเจน เข้าใจง่ายสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม

และผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญทางด้านพฤติกรรมศาสตร์และการออกแบบหลักสูตร การเรียนการสอน ทางด้านการจัดการท่องเที่ยว และทางด้านภาษาอังกฤษ และการออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอน โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน	+1	เมื่อแน่ใจว่าวัดได้ตรง
ให้คะแนน	0	เมื่อไม่แน่ใจ
ให้คะแนน	-1	เมื่อแน่ใจว่าวัดได้ไม่ตรง

หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item objective congruence: IOC) โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2544) จากการหาค่าดังกล่าว พบว่า ข้อคำถามในแบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 ขึ้นไป จำนวน 8 ข้อ และต้องปรับแก้ไขจำนวน 3 ข้อ ซึ่งได้มีการปรับแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป จำนวน 15 ข้อ ส่วนข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 ขึ้นไป จำนวน 11 ข้อ และต้องปรับแก้ไข จำนวน 1 ข้อ ซึ่งได้มีการปรับแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป จำนวน 13 ข้อ

4.3.2 การทดสอบหาความเชื่อมั่น คณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขจากการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดสอบเพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยทดลองเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่คล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

ศึกษา โดยเลือกทดสอบกับประชาชนในเขตพื้นที่ใกล้เคียง จำนวน 30 ชุด จากนั้นนำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีวัดความคงที่ภายใน (the measure of internal consistency) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.82 ถือว่ามีค่าของความเชื่อมั่นอยู่ในระดับเหมาะสม เนื่องจากการวิจัยพื้นฐานควรมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.80 (เชาว์ อินใย, 2553) จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาปรับปรุง และนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถาม

หลังจากที่คณะผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว จะนำข้อมูลที่ได้ไปประมวลผล โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป แทนใช้วิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนี้

- 1) สถิติพรรณนา ใช้ในการอธิบายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม นำเสนอในรูปของความถี่ ร้อยละ ส่วนระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตร นำเสนอในรูปของค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

- 2) การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการพัฒนาและการออกแบบหลักสูตร คณะผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลทั้งหมด และดำเนินการวิเคราะห์ด้วยการจำแนกประเภทข้อความที่มีลักษณะเหมือนกันและคล้ายคลึงกันให้อยู่ในประเภทเดียวกัน จากนั้นวิเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลและนำเสนอในรูปของความสำเร็จ

การแปลผลระดับค่าเฉลี่ยที่ได้จากคำถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตร คณะผู้วิจัยได้ยึดหลักการกระจายแบบปกติข้อมูล ตามหลักเกณฑ์ของ Best (1997) ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49	มาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49	น้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.49	น้อยที่สุด

4.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

หลังจากที่คณะผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว จะนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ด้วยการจำแนกประเภทข้อความที่มีลักษณะเหมือนกันและคล้ายคลึงกันให้อยู่ในประเภทเดียวกัน จากนั้นวิเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลและนำเสนอในรูปของตาราง เพื่อให้เกิดความสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

4.4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากการตรวจสอบ

คุณภาพหลักสูตร หลังจากทีคณะผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว จะนำข้อมูลที่ได้ไปประมวลผลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนี้

1) สถิติพรรณนา (descriptive statistic) ใช้ในการอธิบายระดับความเหมาะสมของหลักสูตร โดยนำเสนอในรูปของค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

2) การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อความเหมาะสมของหลักสูตร คณะผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลทั้งหมด และดำเนินการวิเคราะห์ด้วยการจำแนกประเภทข้อความที่มีลักษณะ

เหมือนกันและคล้ายคลึงกันให้อยู่ในประเภทเดียวกัน จากนั้นวิเคราะห์เนื้อหา
ของข้อมูลและนำเสนอในรูปของความเรียง

การแปลผลระดับค่าเฉลี่ยที่ได้จากคำถามเกี่ยวกับระดับ
เหมาะสมของหลักสูตร คณะผู้วิจัยได้ยึดหลักการกระจายแบบปกติข้อมูล
ตามหลักเกณฑ์ของ Best (1997) ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49	มาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49	น้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.49	น้อยที่สุด

5. สรุปผลการวิจัย

5.1 ระดับของความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย : กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอ
เมือง จังหวัดสงขลา

ระดับของความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตร สามารถแสดงใน
ตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษ
สำหรับมัคคุเทศก์น้อย : กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง
จังหวัดสงขลา

(n=369)

ประเด็นความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1. ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ และจำเป็นต่อการสื่อสารสำหรับคนไทยในยุคปัจจุบัน	4.79	.44	มากที่สุด
2. ภาษาต่างประเทศภาษาแรกที่ควรเรียนในระดับประถมศึกษา คือ ภาษาอังกฤษ	4.67	.54	มากที่สุด
3. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวในชุมชนเกาะยอ	4.60	.57	มากที่สุด
4. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 สังกัดโรงเรียนวัดแหลมพ้อ และโรงเรียนวัดท้ายยอจำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา	4.15	.87	มาก
5. หลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อยจำเป็นต่อการส่งเสริมการ	4.49	.68	มาก

ประเด็นความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
ท่องเที่ยวของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา			
6. ตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ควรสนับสนุนให้มีหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย	4.50	.68	มากที่สุด
7. ตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา มีความพร้อมในการรับรองนักท่องเที่ยวต่างชาติ	4.42	.64	มาก
8. ตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา มีแหล่งท่องเที่ยวเป็นเอกลักษณ์ที่ควรส่งเสริมสู่ระดับสากล	4.40	.63	มาก
9. ตัวอย่างเส้นทางการท่องเที่ยวเกาะยอ โปรแกรม 1 วัน (One Day Trip) ตามรายการ คือ วัดแหลมพ้อ สวนผลไม้ วัดเขาบ่อ วัดท้ายยอ จุดชมวิวกลุ่มทอผ้า และร้านจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง	4.25	.73	มาก
รวม	4.47	.44	มาก

จากตารางที่ 2 ระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย : กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.47, S.D.=.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับความคิดเห็นสูงสุด คือ ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ และจำเป็นต่อการสื่อสารสำหรับคนไทยในยุคปัจจุบัน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.79, S.D.=.44) รองลงมา 3 อันดับแรก ได้แก่ ภาษาต่างประเทศภาษาแรกที่ควรเรียนในระดับประถมศึกษา คือ ภาษาอังกฤษ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.67, S.D.=.54) ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวในชุมชนเกาะยอ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.60, S.D.=.57) และตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ควรสนับสนุนให้มีหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.50, S.D.=.68) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่ำสุด คือ โรงเรียนวัดท้ายยอจำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.15, S.D.=.87)

5.2 ความคิดเห็นต่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย: กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

5.2.1 ด้านความสำคัญของหลักสูตร สรุปได้ว่า เกาะยอเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดสงขลา และมีนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะ

ชาวมาเลเซีย และสิงคโปร์เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ดังนั้น หากมีมัคคุเทศก์ที่เป็นคนในชุมชนและเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาสามารถช่วยสื่อสารและอธิบายเรื่องราวของเกาะยอได้ จะเป็นส่วนช่วยเสริมการท่องเที่ยวและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับเกาะยอ และสร้างรายได้ให้กับชุมชนเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวในทุกมิติ

5.2.2 ด้านเนื้อหาของสาระของหลักสูตร สรุปได้ว่า ควรแบ่งเนื้อหาสาระออกเป็น 2 ประเด็น คือ 1) เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลการท่องเที่ยวของเกาะยอ เช่น สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญด้านศาสนา ด้านสวนเกษตร ด้านกลุ่มหัตถกรรมผ้าทอ ด้านขนมพื้นบ้านและของฝากของที่ระลึกของเกาะยอ 2) ด้านที่เกี่ยวข้องกับการเป็นมัคคุเทศก์ เช่น การแนะนำตนเอง การแก้ปัญหาเมื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉิน หรือการกล่าวลาเมื่อจบการนำเที่ยว

5.2.3 ด้านคุณสมบัติของมัคคุเทศก์ที่เหมาะสมกับหลักสูตร สรุปได้ว่า มัคคุเทศก์ควรมีความรู้ 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอและการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว 2) ความรู้ด้านการเป็นมัคคุเทศก์ที่ดี และ 3) ด้านความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับข้อมูลเกาะยอ

5.2.4 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับหลักสูตร สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ควรเน้น 2 รูปแบบ คือ 1) การฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษในชั้นเรียน และ 2) ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาจริงนอกสถานที่ และควรมีชั่วโมงการฝึกอบรมภาษาอังกฤษมากกว่า 30 ชั่วโมง โดยเน้นชั่วโมงปฏิบัติสถานที่จริงให้พอเหมาะกับการฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน

5.3 การสังเคราะห์เนื้อหาทางด้านบริบทตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

การสังเคราะห์เนื้อหาทางด้านบริบทตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา เพื่อนำไปจัดทำเป็นองค์ความรู้ในหลักสูตร ซึ่งนำไปสู่แผน การฝึกอบรมในหลักสูตร สามารถแสดงในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 แผนการฝึกอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับ
มัคคุเทศก์น้อยของตำบลเกาะยอ

แผนการ ฝึกอบรม	เรื่อง	จำนวน ชั่วโมง	วิธีการฝึกอบรม
1	Welcome to Koh Yo	6	ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน/ สถานที่จริง
2	Visit temples in Koh Yo	6	ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน/ สถานที่จริง
3	Visit Agro tourism	6	ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน/ สถานที่จริง
4	Explore local products	6	ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน/ สถานที่จริง
5	Handle emergency situation	3	ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน
6	Hope to see you again	3	ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน

แผนการ ฝึกอบรม	เรื่อง	จำนวน ชั่วโมง	วิธีการฝึกอบรม
7	One day trip around the island	6	ฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน/ สถานที่จริง
รวม 36 ชั่วโมง			

**5.4 ระดับความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับ
มัคคุเทศก์น้อย: กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา**

ระดับความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับ
มัคคุเทศก์น้อย : กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
สามารถแสดงในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ระดับความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับ
มัคคุเทศก์น้อย : กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
(n=3)

ประเด็น	ระดับความเหมาะสม		
	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
1. หลักการ	5.00	.00	มากที่สุด
2. จุดมุ่งหมาย	4.67	.57	มากที่สุด
3. เนื้อหาสาระ	4.67	.57	มากที่สุด
4. วิธีการฝึกอบรม	4.67	.57	มากที่สุด
5. กิจกรรมการฝึกอบรม	5.00	.00	มากที่สุด

ประเด็น	ระดับความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
6. สื่อการฝึกอบรม	5.00	.00	มากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล	4.67	.57	มากที่สุด
8. แผนการฝึกอบรม			
8.1 แผนการฝึกอบรมที่ 1	4.67	.57	มากที่สุด
8.2 แผนการฝึกอบรมที่ 2	4.67	.57	มากที่สุด
8.3 แผนการฝึกอบรมที่ 3	4.67	.57	มากที่สุด
8.4 แผนการฝึกอบรมที่ 4	4.67	.57	มากที่สุด
8.5 แผนการฝึกอบรมที่ 5	4.67	.57	มากที่สุด
8.6 แผนการฝึกอบรมที่ 6	5.00	.00	มากที่สุด
8.7 แผนการฝึกอบรมที่ 7	4.67	.57	มากที่สุด
9. ความสอดคล้องกันขององค์ประกอบของหลักสูตร	5.00	.00	มากที่สุด
รวม	4.71	.10	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 ระดับความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อย : กรณีศึกษาตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พบว่า ในภาพรวม มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.71$, S.D.=.10) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับความคิดเห็นสูงสุด คือ หลักการ กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรม แผนการฝึกอบรมที่ 6 และความสอดคล้องกันขององค์ประกอบของหลักสูตร

มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =5.00, S.D.=.00) รองลงมา ได้แก่ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ วิธีการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล แผนการฝึกอบรมที่ 1 - แผนการฝึกอบรมที่ 5 และแผนการฝึกอบรมที่ 7 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.67, S.D.=.57) ตามลำดับ

6. อภิปรายผลการวิจัย

สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

6.1 ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อยของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา หลักสูตรดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวของตำบลเกาะยอ เนื่องจากปัจจุบันจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เพราะสถานที่ท่องเที่ยวในตำบลเกาะยอมีความหลากหลายทางด้านประวัติศาสตร์ ด้านเกษตรกรรม รวมถึงอาหารและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นมีเอกลักษณ์ ตอบโจทย์การท่องเที่ยวที่เน้นวิถีชุมชน ดังนั้น หากมีมัคคุเทศก์น้อยที่เป็นคนในชุมชนที่มีความรู้เกี่ยวกับถิ่นฐานบ้านเกิดตนเอง และสามารถถ่ายทอดนำเสนอข้อมูลรวมถึงอัตลักษณ์ของเกาะยอผ่านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ จะส่งผลดีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว และเป็นการเพิ่มศักยภาพของเยาวชนในตำบลเกาะยอให้มีความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น อันนำมาซึ่งรายได้ต่อชุมชน และการสร้างชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวให้กับจังหวัด ซึ่งสอดคล้องกับ ทิพวรรณ พุ่มมณี (2543) ที่กล่าวว่า มัคคุเทศก์โดยทั่วไปหมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่พาผู้อื่นไปยังสถานที่ต่าง ๆ และแนะนำสถานที่นั้น ๆ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Guide จึงนิยมนำมาใช้ในธุรกิจการเดินทางและ

ท่องเที่ยว นอกจากนี้ ชัตติยา กลัญทะปกรณ์ (2552) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของมัคคุเทศก์ว่า ควรมีความรู้หลายแขนง เช่น ภูมิศาสตร์ สังคมศาสตร์ จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี

6.2 การออกแบบและประเมินคุณภาพหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์น้อยของตำบลเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ผลจากการออกแบบและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร สามารถนำมาออกแบบเป็นหลักสูตร โดยมีองค์ประกอบคือ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ วิธีการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม สื่อการฝึกอบรม และการวัดและการประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Taba (1962) ระบุว่าองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ เนื้อหาและประสบการณ์เรียนรู้ รูปแบบการเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้ สำหรับแผนการฝึกอบรมมีเนื้อหาสาระหลัก นอกจากนี้ สอดคล้องกับ Saylor and Alexander (1974) ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรว่า หมายถึงการทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่ที่ไม่มีพื้นฐานเดิมของหลักสูตรนั้นอยู่ก่อน

สำหรับแผนการฝึกอบรมทั้ง 7 แผน จะเน้นการฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลท่องเที่ยวของตำบลเกาะยอ และความรู้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับงานมัคคุเทศก์ ซึ่งสอดคล้องกับ มธุรดา เอี่ยมสุภา (2558) ที่ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเตรียมความพร้อมการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับมัคคุเทศก์น้อยในจังหวัดสิงห์บุรี ผลการวิจัย ด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า 1) ด้านหลักสูตรฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเตรียมความ

พร้อมการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับภาคเอกชนในจังหวัดสิงห์บุรี ประกอบไปด้วย (1) หลักการ (2) จุดมุ่งหมาย (3) โครงสร้าง (4) ขอบข่าย เนื้อหา (5) กิจกรรมในการฝึกอบรม (6) สื่อประกอบการฝึกอบรม (7) ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม (8) เอกสารประกอบการฝึกอบรม (9) การวัด และประเมินผล (10) แผนการจัดการฝึกอบรม และสอดคล้องกับงานวิจัย ของวชิระ วิชขุวรรณนท์, ปาจริย์ ผลประเสริฐ, เพ็ญศรี จันทร์อินทร์ และ ดัชนี จะวรรณะ (2551) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมแบบ บูรณาการด้านอาชีพสำหรับการพัฒนาบุคลากรในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร เมืองมรดกโลก ผลการวิจัย พบว่า เนื้อหาหลักสูตรที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพเกี่ยวข้องกับ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นหลักสูตรบูรณาการด้านการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย 4 หน่วย คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับอุทยานประวัติศาสตร์ กำแพงเพชร 2) ภาษาอังกฤษที่ควรรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ 3) ความรู้ เกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว และ 4) หลักการเป็นผู้ประกอบการ และเมื่อให้ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรในด้านความเหมาะสม พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.71) และสอดคล้องกับ มธุรดา เอี่ยมสุภา (2558) ที่ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเตรียมความพร้อมการเข้าสู่ประชาคม อาเซียนสำหรับภาคเอกชนในจังหวัดสิงห์บุรี ผลการวิจัยในส่วนของ การประเมินผลโครงสร้างหลักสูตร พบว่า หลักสูตรมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.6-1.00 ดังนั้น ส่วนประกอบในโครงสร้างหลักสูตร และ แผนการจัดการฝึกอบรม มีความสอดคล้องและเหมาะสม

7. ข้อเสนอแนะและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ดังนี้

7.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

7.1.1 จากผลการศึกษา พบว่า หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ฝึกอบรม ดังนั้น นักวิจัยควรหลักสูตรไปใช้สำหรับการอบรมจริง

7.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

7.2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับมัธยมศึกษาชุมชนในระดับบุคคลทั่วไปในพื้นที่

7.2.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของการฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดี โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน และภาษามลายู เป็นต้น เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ

8. เอกสารอ้างอิง

ขัตติยา กลัญทะปกรณ์. (2552). *หลักการมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: วิรัตน์ เอ็ดดุเคชั่น.

คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2560). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรมิฟองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

เชาว์ อินโย. (2553). *การประเมินผลโครงการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพวรรณ พุ่มมณี. (2543). *หลักการมัคคุเทศก์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551. (2551, 6 กุมภาพันธ์).

ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125, ตอนที่ 25ก, 1-30.

มธุรดา เอี่ยมสุภา. (2558). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเตรียมความพร้อมการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสำหรับมัคคุเทศก์น้อยในจังหวัดสิงห์บุรี* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ปทุมธานี.

วชิระ วิชขุนันท์, ปาจริย์ ผลประเสริฐ, เพ็ญศรี จันทรอินทร์ และ ดัชนี จะวรรณะ. (2551). *การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมแบบบูรณาการด้านอาชีพสำหรับการพัฒนาบุคลากรในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร เมืองมรดกโลก* (รายงานการวิจัย). สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. กรุงเทพฯ.

ศิริชัย พงษ์วิชัย. (2544). *การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุธาสินี บุญญาพิทักษ์. (2545). *การพัฒนาหลักสูตรครุศึกษบัณฑิตในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู* (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. กรุงเทพฯ.

องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ. (2560). *แหล่งท่องเที่ยวในเกาะยอ*. สืบค้น 29 เมษายน 2561, จาก <http://www.kohyor.go.th/travel/detail/1263/data.html>

องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ. (2561). *ประชากรและครัวเรือนในเขต
องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ*. เอกสารสำเนา.

Best, J. W. (1997). *Research in education*. Boston, MA: Allyn and
Bacon.

Bhatia, T. K. (1979). *A Syntactic and Semantic Description of Negation
in South Asian Languages*. (Thesis Ph.D). University of Illinois at
Urbana-Champaign. Illinois.

Good, C. V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw Hill.

Harmer, J. (1982). "What is communicative?". *ELT Journal*. 36(3),
p. 164 - 168.

Holloway, J. C. (2002). *The Business of Tourism*. Harlow: Financial
Time, Prentice Hall.

Saylor, J. G. and Alexander, W. M. (1974). *Planning Curriculum for
Schools*. 3rd edition. New York: Holt, Rinehart and Winston.

Taba, H. (1962). *Curriculum Development Theory and Practice*. New
York: Harcourt, Brace and World.

